

Ζ.Β.

ΑΡΙΘΜΟΣ:1924/2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Ουρανία Φωτοπούλου, Εφέτη, και τη Γραμματέα Βικτωρία Χορτατσιάνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Φεβρουαρίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της
κατοίκου

η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Χρήστου Λαμπάκη (ΑΜ 9264 του Δ.Σ.Θ.).

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΑΛΗΤΗΣ - ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της
ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «Α.Ε.Π.Ι. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ Α.Ε.», που εδρεύει στο Μαρούσι της Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Θεοδώρου Κωνσταντινίδη (ΑΜ 3622 του Δ.Σ.Θ.).

Η ενάγουσα άσκησε κατά της εναγομένης, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής, την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1615/280Μ/28-08-

2 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1924/2015 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

2012 αγωγή της, με την οποία ζήτησε ό,τι
αναφέρεται σ' αυτήν. Το άνω Δικαστήριο εξέδωσε
την υπ' αριθμ. 27/2014 οριστική απόφασή του με
την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της
απόφασης αυτής παραπονείται η εκκαλούσα με την
υπ' αριθμ. 97/06-06-2014 έφεσή της, ενώπιον του
Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά
την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά
της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων,
παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου και
αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις που
κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση (αρ. εκθ. κατ.
97/2014) κατά της με αρ. 27/2014 οριστικής
απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής,
η οποία εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία
ερήμην της εναγομένης ήδη εκκαλούσας, ασκήθηκε
νομότυπα με την κατάθεση του εφετηρίου στη
γραμματεία του εκδόσαντος την προσβαλλόμενη
απόφαση δικαστηρίου [άρθρα 495 παρ. 1, 511, 513,
514 - 517, 520 ΚΠολΔ] και εμπρόθεσμα, εντός της
προθεσμίας του άρθρου 518 παρ. 1 ΚΠολΔ. Πρέπει,

επομένως, εφόσον για το παραδεκτό της έχει κατατεθεί από την εκκαλούσα παράβολο ποσού διακοσίων (200) ευρώ (βλ. τα διπλότυπα και παράβολα, που αναφέρονται στην έκθεση κατάθεσης αυτής) που προβλέπεται από την παράγραφο 4 του άρθρου 495 Κ.Πολ.Δ., η οποία προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ.2 του Ν.4055/2012, να γίνει τυπικά δεκτή η έφεση, να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 528 ΚΠολΔ, και ακολούθως, αφού κρατηθεί η υπόθεση από το Δικαστήριο αυτό κατά το άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ να ερευνηθεί η αγωγή ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητά της.

Σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει: "Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)" (άρθρο 1 παρ. 1). "Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να

επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ... τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση..." (άρθρο 3 παρ. 1 περ.ζ). "Ο δημιουργός του έργου μπορεί να καταρτίζει συμβάσεις, με τις οποίες αναθέτει στον αντισυμβαλλόμενο και αυτός αναλαμβάνει την υποχρέωση να ασκήσει εξουσίες που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα (συμβάσεις εκμετάλλευσης)" (άρθρο 13 παρ. 1). "Ο δημιουργός του έργου μπορεί να επιτρέπει σε κάποιον άλλον την άσκηση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό του δικαίωμα (άδειες εκμετάλλευσης)" (άρθρο 13 παρ. 2) "Η αμοιβή που οφείλει να καταβάλλει ο αντισυμβαλλόμενος στο δημιουργό για δικαιопραξίες που αφορούν τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή εξουσιών από αυτό, την ανάθεση άδειας εκμετάλλευσης, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών. Βάση για τον υπολογισμό του ποσοστού είναι όλα ανεξαιρέτως τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα του αντισυμβαλλομένου και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου..." (άρθρο 32 παρ. 1) "Οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς

συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτόν", (άρθρο 54 παρ. 1 εδ. α). "Τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας μπορούν να ενεργούν πάντα δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας, είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε πάντως στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα" (άρθρο 55 παρ. 2) "Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης

απαρίθμηση των έργων αυτών" (άρθρο 55 παρ. 3)
(βλ. σχετ. ΑΠ.1369/2011, τνπ. «Νόμος»).
Περαιτέρω, στο άρθρο 65 ν. 2121/1993 προβλέπεται
ένα πλέγμα αστικών κυρώσεων που ισχύει ενιαία σε
κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής
ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, χωρίς
ν' αποκλείεται η συμπληρωματική εφαρμογή του ΑΚ.
Συγκεκριμένα, με το άρθρο 65, ο δημιουργός μπορεί
να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματος
του, αγωγή για άρση της προσβολής και παράλειψη
αυτής στο μέλλον, αγωγή για απόδοση του
αδικαιολογήτου πλουτισμού, αγωγή για απόδοση του
κέρδους και αγωγή για αποζημίωση και χρηματική
ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ειδικότερα, η
προσβολή απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος,
όπως το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας,
συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται
υπαίτια, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει αφ'
εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία
του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης
δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατ' άρθρο 914
ΑΚ και την ειδική διάταξη του άρθρου 65 ν.
2121/1993. Γενικά, ως παράνομη προσβολή ισχύει
κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή
περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς

την άδειά του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Το άρθρο 65 ν. 2121/1993 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται, όπου η ως άνω ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις των άρθρων 63 επ. ν. 2121/1993. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδ. β' ν. 2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμον καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (βλ. σχετ. ΑΠ.872/2009, τνπ. «Νόμος»).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τη με αρ. εκθ. κατ. 1615/280Μ/28-8-2012 αγωγή, η ενάγουσα ήδη εφείβλητη εκθέτει ότι, ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, στον οποίον έχει ανατεθεί από τα

μέλη του συνθέτες, στιχουργούς κλπ. να καταρτίζει συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων, καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εξασφαλίζει στους δημιουργούς ποσοστιαία αμοιβή, να εισπράττει την αμοιβή και να κατανέμει μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνει σε κάθε διοικητική, ή δικαστική αρχή ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων ή των δικαιοδόχων τους και να λαμβάνει από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για τον καθορισμό, την είσπραξη και κατανομή των εισπραττόμενων ποσών, συνέταξε το διαλαμβανόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, που γνωστοποίησε στις επιχειρήσεις υγειονομικού ενδιαφέροντος που προβαίνουν σε δημόσια εκτέλεση έργων μέσω των εγκαταστημένων στα καταστήματά τους υλικών φορέων ήχου και κάλεσε αυτές σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών της πλην όμως η εναγομένη, αν και διατηρεί τέτοια επιχείρηση εκμετάλλευσης της αίθουσας δεξιώσεων -εκδηλώσεων με το διακριτικό τίτλο στην
είναι αδιάφορη και αρνητική σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού ή καταβολής της εύλογης αμοιβής,

9 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1924/2015 απόφασης του
Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

παρότι με τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου στο κατάστημά της που λειτουργεί τους θερινούς μήνες του έτους σε ανοικτό χώρο 400 τμ. περίπου και τους χειμερινούς σε κλειστό χώρο 500 τμ. περίπου και επί πλέον από τον Ιανουάριο του 2009 σε μπαρ 80 τμ. καθ' όλη τη διάρκεια του έτους και μάλιστα των δειγματοληπτικά αναφερομένων στο δικόγραφο της αγωγής μουσικών τραγουδιών κατά τα έτη 2006 μέχρι και 2011 ψυχαγωγώντας την πελατεία της και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά της. Με βάση τα ανωτέρω εκτιθέμενα ισχυρίζεται ότι, επειδή η εναγομένη υποχρεούται να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 15.792 ευρώ, όπως το κάθε επί μέρους κονδύλιο κατά περίπτωση στην αγωγή αναλύεται, η δε παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της τελευταίας της προξένησε υλική ζημία, για την οποία δικαιούται ως αποζημίωση το ποσό των 31.584 ευρώ, δηλ. το διπλάσιο της πιο πάνω καθοριζόμενης αμοιβής της και επί πλέον της προξένησε ηθική βλάβη για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να της καταβληθεί χρηματική ικανοποίηση ύψους 5.044 ευρώ (παραδεκτά περιοριζόμενο κατά το ποσό των 44 που επιφυλάχθηκε να απαιτήσει από το ποινικό Δικαστήριο), ζητεί να υποχρεωθεί αυτή να της καταβάλει το συνολικό ποσό των 37.391 ευρώ

νόμιμτοκα από της επομένης της οχλήσεως, άλλως της επιδόσεως της αγωγής απειλουμένης της τελευταίας με προσωπική κράτηση. Με το περιεχόμενο αυτό και αίτημα η αγωγή αυτή, για το παραδεκτό της οποίας καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες, υπέρ ΤΝ και ΤΑΧΔΙΚ, επιβαρύνσεις, όπως προκύπτει από την εκκαλουμένη, είναι εκδικαστέα κατά την τακτική διαδικασία και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 3 παρ. 2, 54, 55, 65 παρ.2, 3 ν. 2121/93, 297, 298, 340, 345, 914, 932, 937, 938 Α.Κ., 1047 παρ.1, 176 Κ. Πολ. Δ. Πρέπει, επομένως να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του παρόντος δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και από όλα τα έγγραφα, που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι -πλην των προσκομιζόμενων από την εναγομένη υπευθύνων δηλώσεων, καθώς οι δηλώσεις ή βεβαιώσεις τρίτων, που αποτελούν μαρτυρίες αυτών, εφόσον έγιναν για να χρησιμοποιηθούν, κατά την κρίση του

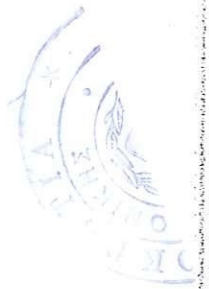

δικαστηρίου της ουσίας, όπως εν προκειμένω, ως αποδεικτικά μέσα στην ορισμένη μεταξύ άλλων πολιτική δίκη, χωρίς να τηρηθούν οι για την εξέταση των μαρτύρων ή τη λήψη ένορκων βεβαιώσεων δικονομικές διατάξεις, δε λαμβάνονται καθόλου υπόψη κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, ήτοι ούτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, έστω και αν τηρήθηκε γι' αυτές ο τύπος του άνω ν. 1599/1986 (Ολ. ΑΠ. 8/1987 ΕΛΛΔ 28.629, ΑΠ. 1405/2014, 624/2013, τμη «Νόμος»)- αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα ανώνυμη εταιρεία προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας (Α.Ε.Π.Ι.) είναι ο προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ.1 ν.2121/93 οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας, που έχει ως σκοπό, κατά το καταστατικό της, την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας γενικά. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού συνήψε αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρείες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό. Με βάση τις συμβάσεις αυτές το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και

στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί από το έτος 1930, το αποκλειστικό δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους, υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει, μορφή της οποίας (εκμετάλλευσης) αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των πάσης φύσεως μουσικών έργων τους είτε αυτή γίνεται ζωντανά μέσω ορχήστρας είτε μέσω ηχητικών συστημάτων αναπαραγωγής και αναμετάδοσης ήχου σε κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια και γενικά σε χώρους μαζικής εστίασης, όπου εκτελείται δημόσια μουσική. Το δικαίωμα της παροχής αδείας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, η οποία νομιμοποιείται συνεπώς στην άσκηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 55 παρ.2 και 3 ν.2121/93. Από την άλλη πλευρά, η εκκαλούσα-εναγόμενη είναι ιδιοκτήτρια και έχει την εκμετάλλευση της κείμενης στην
επιχείρησης με το
διακριτικό τίτλο Πρόκειται για
επιχείρηση που ευρίσκεται σε ορεινή, μη
τουριστική περιοχή, με ολοένα φθίνοντα αριθμό
κατοίκων, σε απόσταση 20 περίπου χιλιομέτρων από
τον στο ίδιο κτίσμα με την κατοικία της

εναγομένης, όπου μέχρι το έτος 2008 η τελευταία διατηρούσε καφετερία, έκτασης 80 περίπου τμ. (και όχι ανοικτό χώρο εμβαδού 400 τμ. για τη θερινή περίοδο και κλειστό 500 τμ. για τους χειμερινούς μήνες, όπως αβασίμως διατείνεται η ενάγουσα). Περί το 2008 η εναγομένη, στην προσπάθειά της να επιτύχει καλύτερη απόδοση από τη λειτουργία της επιχείρησής της, αποφάσισε να διαμορφώσει το όλο κτίσμα επεκτείνοντας και ανακαινίζοντάς τον επαγγελματικό χώρο, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να λειτουργεί χωριστά ως αίθουσα εκδηλώσεων από τη μία πλευρά και ως καφετερία σε καθημερινή βάση από την άλλη. Επειδή δε είναι ιδιαίτερα δαπανηρή η θέρμανση του όλου χώρου, η μεγάλη αίθουσα εκδηλώσεων, της οποίας ο ωφέλιμος και εκμεταλλεύσιμος με τραπεζοκαθίσματα χώρος δεν υπερβαίνει τα 150 τμ., είναι αποκλεισμένη και κλειστή, εντελώς ξεχωριστή από το χώρο της καφετερίας των 80 τμ. Στον τελευταίο αυτό χώρο (80 τμ.) καθ' όλο το ένδικο χρονικό διάστημα των ετών 2006-2011 η εναγομένη έκανε χρήση με μηχανικά μέσα του προστατευόμενου από την ενάγουσα ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, όπως καταθέτει ενόρκως με σαφήνεια ο μάρτυράς της, άσχετα από το ενδεχόμενο παράλληλα να γίνεται

χρήση και ρεπερτορίου, που προστατεύεται από άλλη εταιρεία, με την οποία έχει συμβληθεί η εναγομένη. Περαιτέρω, η αίθουσα εκδηλώσεων διατίθεται για γάμους, βαπτίσεις, μνημόσυνα, αλλά και συγκεντρώσεις επαγγελματιών της περιοχής, όπου λαμβάνουν χώρα ομιλίες. Και είναι μεν αληθές ότι και στην τελευταία αυτή αίθουσα η εναγομένη έκανε χρήση με οργανοπαίχτες - ζωντανή ορχήστρα, στις δύο πρώτες μόνον των εκδηλώσεων φυσικά, του προστατευόμενου από την ενάγουσα ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου. Το γεγονός ότι, όπως ενόρκως κατέθεσε ο μάρτυρας της εναγομένης, η επιχείρηση αυτής στεγάζει απλώς τις συγκεκριμένες εκδηλώσεις προσφέροντας μόνο φαγητό και ποτό, ενώ η ορχήστρα και η ζωντανή μουσική προσφέρονται στους θαμώνες από το μισθωτή του χώρου κάθε φορά - πελάτη της, αποκλειστικά, υπό την ευθύνη του, χωρίς οποιαδήποτε ανάμειξη της επιχείρησής της, όσον αφορά στη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων, δεν αίρει την ευθύνη της, καθώς υπεύθυνος είναι ο επιχειρηματίας, που παρέχει το χώρο, που εκμεταλλεύεται (κέντρο διασκέδασης, χώρο μαζικής εστίασης κλπ.), με αποτέλεσμα απορριπτέος κατ' ουσίαν να κρίνεται ο σχετικός ισχυρισμός της εναγομένης που συνιστά και λόγο της έφεσής της.

Εξάλλου, ο προβαλλόμενος ισχυρισμός της ίδιας ότι τα μουσικά έργα που εκτελούνται είναι σε μεγάλο ποσοστό παραδοσιακά - δημοτικά τραγούδια και επομένως η ενάγουσα δε νομιμοποιείται να προβαίνει σε δικαστικές ενέργειες για την προστασία αυτών, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθώς δεν ανταπέδειξε συγχρόνως την έλλειψη νομιμοποίησης της αντιδίκου της, προς ανατροπή του καθιερούμενου. από το άρθρο 55 παρ.2 ν. 2121/93 μαχητού τεκμηρίου της νομιμοποίησης της τελευταίας ως οργανισμού διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας) τόσο για την εκχώρηση των σχετικών δικαιωμάτων όσο και για τη δικαστική προστασία όλων των έργων των πνευματικών δημιουργών που εκπροσωπεί. Αποδείχθηκε από την άλλη πλευρά, όμως, ότι η εναγομένη δεν είχε την κίνηση και τα έσοδα που ανέμενε από τη λειτουργία της, ανωτέρω αίθουσας εκδήλωσης. Ειδικότερα, από τα ένδिका έτη (2008, έτος κατασκευής της μέχρι και 2011) συνεχής και αδιάλειπτη λειτουργία αυτής και συνακόλουθα χρήση του προστατευόμενου από την ενάγουσα μουσικού ρεπερτορίου παρατηρείται μόνον κατά το πρώτο έτος και συγκεκριμένα το 2008, καθώς η αίθουσα εκμισθώνετο συχνά για εκδηλώσεις, μεταξύ άλλων,

γάμων και βαπτίσεων ή άλλων κοινωνικών συναθροίσεων, όπου γινόταν δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, με μηχανικά μέσα αλλά κυρίως από οργανοπαίχτες. Στη συνέχεια όμως, η αρνητική οικονομική συγκυρία που έπληξε και πλήττει ειδικότερα από το 2009 την αγορά και κυρίως τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, όπως η ανωτέρω -διότι η διαφαινόμενη από το έτος 2008 οικονομική κρίση, όπως είναι γνωστό σε όλους, που εμφάνισε πλήρως τα αποτελέσματά της από το 2009 και μετά, πλήττοντας όλους τους επιχειρηματικούς κλάδους της χώρας, οδηγεί πολλές επιχειρήσεις στην οικονομική καταστροφή και ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού στην ανεργία- επέφερε αιφνίδια αλλαγή στη μέχρι τότε ισχύουσα εγχώρια οικονομική πραγματικότητα, συνοδευόμενη από επιβολή σκληρών μέτρων λιτότητας και επαχθείς φορολογίες για όλους τους πολίτες, επέφερε ειδικότερα πρώτα και περισσότερο από όλα μείωση της κάθε δραστηριότητας (βλ. σχετ. Εφ. Αν.Κρ. 10/2012, τνπ. «Νόμος»), μεταξύ των οποίων και της εμπορικής κίνησης και ζήτησης τέτοιων επιχειρήσεων. Με τα δεδομένα αυτά, η ανωτέρω επιχείρηση της εναγομένης είναι βέβαιο ότι εμφάνισε πράγματι τουλάχιστον από το 2009, κάμψη,

καθώς από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν αποδείχθηκε ότι υπήρχαν ειδικοί λόγοι ή περιστάσεις που, ακόμη και με αυτές τις ισχύουσες οικονομικές συνθήκες, συνετέλεσαν στην αύξηση ή και στη διατήρηση έστω του ποσού της εμπορικής κίνησης που, κατά τα προηγούμενα έτη, είχε πιθανολογηθεί ότι με τις μέχρι τότε υφιστάμενες οικονομικές συνθήκες η εναγομένη θα ανέμενε από τη λειτουργία της επιχείρησής της. Περί της όλης κατάστασης, που διαμορφώθηκε από την ολοένα μειούμενη κίνηση αυτής και τη γενικά φθίνουσα πορεία της, καταθέτει με σαφήνεια ο μάρτυρας της εναγομένης - Δήμαρχος στην περιοχή, η κατάθεσή του δε αυτή δεν ανατρέπεται από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας εταιρείας, που δεν αντιλέγει ρητά, κάνοντας λόγο γενικώς για «συχνή» απλώς λειτουργία της αίθουσας εκδηλώσεων, κατά περίοδο του Αυγούστου του 2009, που επισκέφθηκε αυτήν (9 του μηνός) όταν κατά τη θερινή αυτή περίοδο, στην περιοχή θα ανεμένετο υπό άλλες συνθήκες μεγαλύτερη κίνηση από τέτοιου είδους κοινωνικές εκδηλώσεις. Υπό τα ανωτέρω αποδειχθέντα το παρόν Δικαστήριο συνάγει σαφώς ότι η αίθουσα εκδηλώσεων από το 2009 και εντεύθεν διατίθετο ευκαιριακά, σπάνια και αποσπασματικά μόνον, για εκδηλώσεις,

στις οποίες θα μπορούσε να γίνει χρήση του προστατευόμενου από την ενάγουσα ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η χρήση από την εναγομένη αυτού του ρεπερτορίου -στο χώρο της καφετερίας καθ' όλη την ένδικη περίοδο και στην αίθουσα εκδηλώσεων κατά το έτος 2008, κατά τα ανωτέρω - έγινε χωρίς προηγούμενη άδεια εκμετάλλευσης της ενάγουσας (αρθρ.14 ν.2121/93), ως νόμιμης εκδοχέα των δικαιωμάτων των δημιουργών και χωρίς την καταβολή σ' αυτήν της κατ' αρθρ. 56 παρ.3 του ίδιου νόμου προβλεπόμενης αμοιβής. Αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, αν και κλήθηκε από την αντίδικό της να καταβάλλει την οφειλόμενη για τη χρήση αυτή αμοιβή, αρνήθηκε, συνεχίζοντας την εν γνώσει της παράνομη δημόσια εκτέλεση προστατευόμενων μουσικών έργων (βλ. κατάθεση μάρτυρος ενάγουσας σε συνδυασμό με την από 14-10-2011 εξώδικη διαμαρτυρία-πρόσκληση και δήλωση, που επιδόθηκε στην εναγομένη με τη με αρ. 10117/5-12-2011 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Χαλκιδικής Δ. Κρυωνά). Η ενέργεια αυτή της τελευταίας αποτελεί προσβολή του απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος της εκμετάλλευσης του έργου τους και συνιστά πράξη

παράνομη που οφείλεται σε υπαιτιότητα αυτής,
καθώς δε ζήτησε να λάβει την απαιτούμενη άδεια,
αλλά και στη συνέχεια όταν της ζητήθηκε από την
εφεσίβλητη η οφειλόμενη αμοιβή και η γνωστοποίηση
στοιχείων, από τα οποία να συνάγεται η εύλογη
αμοιβή (αρθρ. 32 παρ. ι) αρνήθηκε να την
καταβάλει, επί πλέον δε γνώριζε ότι το μουσικό
ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί προστατεύεται από την
ενάγουσα. Συνεπώς, η εναγομένη έχει έναντι της
ενάγουσας υποχρέωση αποζημίωσης (αρθρ.65 παρ.2
ν.2121/93) η οποία δε μπορεί να είναι κατώτερη
από το διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης
αμοιβής για το συγκεκριμένο είδος εκμετάλλευσης
από ομοειδείς με αυτήν της εναγομένης
επιχειρήσεις. Οι συνήθεις καταβαλλόμενες μηνιαίες
αμοιβές, για τα συγκεκριμένα επί μέρους είδη
εκμετάλλευσης δηλ. των αυτών κατηγοριών, σε
χώρους του αυτού εμβαδού (80 και 150 τμ.
αντίστοιχα) καθώς και των μέσων και του τρόπου
δημόσιας κατά περίπτωση εκτέλεσης της μουσικής,
όπως αποδεικνύεται από το αμοιβολόγιο, που
επικαλείται και προσκομίζει η ενάγουσα, το οποίο
κατ' αρθρ. 56 παρ.3 εδ. ε' ν. 2121/93 έχει
καταρτίσει και γνωστοποιήσει προς το κοινό με
δημοσιεύσεις αυτού, ανέρχεται: Α) για μεν την

καφετερία για το έτος 2006 ποσό 600 ευρώ, με βάση τις διατάξεις των άρθρων 938, 904 ΑΚ., καθώς σύμφωνα με την πρώτη εξ αυτών, εφόσον η απαίτηση της ενάγουσας για το χρόνο αυτό από την αδικοπραξία έχει παραγραφεί (άρθρ. 937 ΑΚ), η εναγομένη έχει την υποχρέωση να αποδώσει το πιο πάνω ποσό, που κρίνεται ότι περιήλθε ως κέρδος σ' αυτήν, από τη χρήση του προστατευόμενου από την ενάγουσα μουσικού ρεπερτορίου, με αποτέλεσμα να έχει καταστεί αδικαιολογήτως πλουσιότερη (βλ. σχετ. ΑΠ.1757/2014 τνπ. «Νόμος») και για κάθε ένα από τα έτη 2007, 2008, 2009, 2010, 2011 το ποσό των 50 ευρώ μηνιαίως, δηλ. 5 έτη $\times 12$ μην. $\times 50^E = 3.000$ ευρώ, Β) για δε την αίθουσα εκδηλώσεων για το έτος 2008 ποσό 224 ευρώ μηνιαίως, δηλ. 12 μην. $\times 224 = 2.688$ ευρώ, η δε αποζημίωση που δικαιούται η ενάγουσα ανέρχεται στο διπλάσιο της αμοιβής, όσον αφορά στα έτη 2007, 2008, 2009, 2010, 2011 (άρθρ. 65 παρ.2 εδ. β' ν. 2121/93) δηλ. στο ποσό των $(3.000 + 2688) \times 2 = 11.376$ ευρώ, συνολικά, αποτέλεσμα, από το οποίο κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν παραβιάζεται η αρχή της αναλογικότητας μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέτρου και του επιδιωκόμενου σκοπού, κατ' άρθρ.25 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς δεν οδηγεί σε

προφανή δυσαναλογία του οικονομικού οφέλους της ενάγουσας σε σύγκριση με την προσβολή που έγινε σε βάρος της εκ μέρους της εναγομένης. Παράλληλα η ενάγουσα, η οποία ως νομικό πρόσωπο είναι φορέας έννομων αγαθών, έχει δικαίωμα να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη, αφού από την ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εκκαλούσας (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων χωρίς άδεια) προσβλήθηκε η εμπορική της πίστη, η επαγγελματική της υπόληψη, η φήμη της και το κύρος της στις συναλλαγές, ως εταιρείας διαχείρισης και προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας. Πρέπει επομένως να επιδικαστεί στην ενάγουσα ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής της βλάβης το ποσό των 144 ευρώ, το οποίο το παρόν Δικαστήριο κρίνει εύλογο και δίκαιο σταθμίζοντας το είδος και την έκταση της προσβολής, το βαθμό του παιίσματος της εκκαλούσας και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων, από το οποίο πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 44 ευρώ, το οποίο επιφυλάχθηκε να απαιτήσει η ενάγουσα, παριστάμενη ως πολιτικώς ενάγουσα ενώπιον του ποινικού Δικαστηρίου. Επομένως, πρέπει η αγωγή να

γίνει μερικά δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική
άποψη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει
στην ενάγουσα το ποσό των (600 + 11.376 + 100) =
12.076 ευρώ, νομιμότοκα από την όχληση της
εναγομένης και συγκεκριμένα από 5-12-2011, μέχρι
την πλήρη εξόφληση. Αντίθετα, πρέπει να
απορριφθεί από ουσιαστική άποψη το περί
απαγγελίας προσωπικής κράτησης της εναγομένης
αίτημα της ενάγουσας ως μέσον αναγκαστικής
εκτέλεσης της απόφασης. Μέρος των δικαστικών
εξόδων της τελευταίας και των δύο βαθμών
δικαιοδοσίας βαρύνουν την εναγομένη, αναλόγως της
τελικής ήττας αυτής (αρθρ.178 παρ.1 και 183
Κ.Πολ.Δ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση από τυπική και
ουσιαστική άποψη.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την απόδοση του παραβόλου
στην καταθέσασα.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ τη με αρ. 27/2014 οριστική
απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ επί της με αρ.
1615/280Μ/28-8-2012 αγωγής που κατατέθηκε στη

γραμματεία του ανωτέρω δικαστηρίου.

ΔΕΧΕΤΑΙ μερικά αυτήν.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει
στην ενάγουσα το ποσό των δώδεκα χιλιάδων
εβδομήντα έξι (12.076) ευρώ, με το νόμιμο τόκο
από την επομένη της όχλησης (5-12- 2011) της
εναγομένης μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στην εναγομένη μέρος των
δικαστικών εξόδων της ενάγουσας και των δύο
βαθμών, ύψους πεντακοσίων (500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε και
δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του παρόντος
Δικαστηρίου, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του
στη Θεσσαλονίκη, την 16 Οκτωβρίου 2015 απόντων
των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους,
με παρούσα τη Γραμματέα.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Επισημ. απουσία επί ξ. αναγραφών
άδεια Η Πρόεδρος και Τετάρτη
Συμβούλιου Διεύθυνσης και
Εφετείου Θεσσαλονίκης

